

“...А той щедрий та багатий так за ним бідкує, –так із нього (народу, ред.) сердечного кров, як воду точить.”, Тарас Шевченко

Історики стверджують, що революції, із застосуванням зброї, потребують менше часу, коштів, а головне – забирають менше людських життів, а ніж тихоплинні словесні баталії, що от уже двадцять років нудно точаться в постколоніальній Україні. За ці роки, доки співробітники обкомів та горкомів, з-під кривавих прапорів, пересідали під синьо-жовті стяги в кабінети з тризубами над головою, Україна втратила 10% найбільш продуктивного, середнього віку населення, котре ніколи уже не повернеться з італій, португалій та інших країн, де вони уже звикли доїти корів на чужих фермах, чистити чужі виходки, будувати за дріб'язок палаци для чужинців. За цих двадцять літ кримінальники Грузії, Азербайджану, Вірменії, Росії, Ізраїлю та власні, “рідненькі” злочинці встигли вивезти з країни весь метал, особливо кольоровий, з діючих заводів, в тім числі й нове устаткування комбінатів і заводів. Під заколисуючий, присипляючий лемент “борців за перебудову” з “Руху в нікуди”, хитрих і бездарних творців “соцреалізму” (драчів, павличків, яворівських), єврейських правозахисників та резидентів чужинських розвідок, науково розвинена і друга за технічним потенціалом республіка СРСР, Україна, перетворилася в одну із бананових країн Латинської Америки.

В Україні, при наявності найкращих чорноземів світу, при чудових науково-дослідних сільсько-господарських інститутах та лабораторіях із всесвітньо відомими науковцями, в радянські часи, у так званих колгоспах, врожаї зернових були нікчемні. Причин було чимало, але головна з них була та, що ті так звані “кооперативи” були не чим іншим, як державні рабовласницькі колонії за місцем проживання сільського населення, без права селян мати паспорт, без права виїзду (щось на кшталт домашнього пожиттєвого арешту хліборобських родин) і без права власності на вирощений продукт. Тому й вирощували того “продукту”, хліба, 5-10 центнерів з гектара високоврожайних сортів таких, як Миронівська безоста пшениця, котра на Чехо-Словацьких каменистих ґрунтах давала врожай по 100 центнерів з гектара! Незацікавленість колгоспного кріпака в кінцевому врожаї, постійні втручання райкомів та обкомів у технології вирощення зернових і диктат останніх – коли сіяти, і коли жати, – зводив нанівець потуги тих керівників колгоспів, поодинокі з яких мали гонор і бажали мати добрий врожай. Сюди варто додати й те, що більшість голів призначалися на посади не за якістю знань, а за відданістю партбонзам. Тому здебільшого голови колгоспів були не місцевими, не хліборобами, а просто партійними колоніальними представниками тоталітарної системи.

Не дивно, що з розвалом колгоспної системи, колгоспники, котрі мріяли про те, щоби влаштувати власних діток хоч-куди до міста, “щоби не мучилися дихаючи дустом, як ми” з полегкістю і байдужістю спостерігали за тим, як дурнувато-нахабні, але спритні колишні голови колгоспів присвоїли собі все, що було в банках на рахунку сільгосп-кооперативів, техніку і раптово стали фермерами, тобто феодалами. Це було щось на кшталт відміни кріпосного права, але без права кріпака на землю. Та й, навіть якщо й давали селянинові його пай на землю, то, по-перше, за довгі роки рабства він, колгоспник, ще не відродився в селянина, що вмє ризикувати і продуктивно працювати; по-друге, при гіперінфляції

початку 90-х років, не кожен міг ризикнути брати мільйонні кредити, як то чинили посвячені в бізнес-аферах; по-третє, весь машинний парк був у руках новітніх феодалів, екс-голів колгоспів, і не було чим обробляти ту землю та й чим сіяти теж; і наостанок, мусимо цей факт визнати, значна частина селянства, гублячи своє безпросвітне існування напів-тварини в самогоні, за три покоління відсутності приватної власності, перетворилася в люмпен-пролетаріїв, яким та земля була менш вартісна ніж бутиль оковитої. А тому в таких, з дозволу сказати “селян” спритники забрали землю за два мішки вівса в оренду, оточили “своєю” землею інших пайщиків, котрим хоч літай до своїх паїв. Отак появилися українські латифундисти порошенки, засухи та з десятків інших, що володіють сотнями тисяч земельних угідь, привозять з обласних центрів та зі столиці механізаторів, оминаючи самих селян, що їм, нуворишам, ту землю здали в оренду. Свого часу, в радянські часи, нас вчили політекономісти, що “вівці з’їли англійське село”. Тобто, що власникам величезних овечих отар, лордам, потрібно було мати великі обшари пасовиськ, внаслідок чого стався несправедливий поділ на землевласників та сільську злюмпенізовану найману робочу силу.

Осип Бойдуник у своїй книзі “Національний солідаризм” наводив приклад німецького села. Він писав, що в Німеччині створені такі умови для селян, такі закони держави, в тім числі й такі податки сплачують селяни, що одній родині найдоцільніше мати не більше ста гектарів землі у власному користуванні. Тобто стільки, скільки родина спроможна обробити самотужки, а більше не вигідно із-за прогресивних податків. А тому, каже О.Бойдуник, у німецьких селах відсоток заможних бюргерів(середняків-селян) сягає понад 65%. А отже, маючи не надто багато землі в користуванні, німецький селянин мусить працювати на високу продуктивність, щоби не бути в збитку.

В шестидесяті роки СРСР різко критикував Югославію за “викривлений соціалізм”, при котрому сільськогосподарські кооперативи були акціонерними товариствами закритого типу, як всі промислові підприємства. В них всі головні спеціалісти мали високі оклади. Але не мали права власності на продукцію (були найманими по контракту). В Ізраїлі сільські кооперативи (кібуци) є зразком високопродуктивних виробництв, як і в Японії теж, де земля теж є державною власністю і не сміє бути товаром. Про шведські кооперативи не варто й повторюватися, – це уже легенда. Чому Україна не зберегла уже готові кооперативи, не перетворила їх на класичні, традиційні українські кооперативи початку двадцятого століття, – не так уже й важко здогадатися.

В Україні при владі залишилася колоніальна, ворожа українській нації бюрократія, котра намагається перетворити Україну (і їй це майже вдалося!) в сировинний придаток світових імперій, світових глобалістів. На словах турбуючись за народ, вчинками своїми вони сприяють зникненню непокірної української нації, бо люблять вони не український народ, а українську землю. Про ліберальних націонал-патріотів, незалежно який чин, яку посаду, вони займають, краще Івана Франка не скажеш: “Ти, брате, любиш Русь, як хліб і кусень сала, – я ж гавкаю раз-враз, щоби вона не спала!..” Споживацтво і словоблуддя уже по-давно стали основними характерними рисами наших національних псевдо-патріотів, котрі обслуговують український та іноземний кримінальний олігархат. І як би не прикро було визнавати, але не можна оминати того факту, що попри всю патріотичну риторику діючого Президента держави, та деякі його неспівні кроки у відродженні історичної правди, оточив він себе на всіх рівнях влади все тими ж головами колгоспів, вчорашніми комсомольськими діячами, до яких неможливо пробитися через щільний заслін воєнізованої охорони, небаченої навіть при Кучмі.

Влада, особливо на обласному рівні уже не представництво Президента, а якісь “генерал-губернатори”, за відсутності самих губерній. Але це все ті ж вчорашні голови колгоспів, що збиткувалися над вдовами фронтовиків, над селянами, безграмотні петеушники-двієчники, як висловився один викладач Агро університету, ті, хто мав би нести кримінальну відповідальність за розкрадання колгоспних коштів і майна селян. Якщо додати до цього букету секретарів обкомів, то виникає запитання: а для чого творилася Помаранчева революція, коли весь отой мотлох, що його виніс революційний бурхливий потік, не був викинутий на смітник історії, а замість цього загнуждав всенародний революційний порив і ще з більшим цинізмом почав використовувати перемогу Майдану собі на користь. Недотримання слова, загравання з ворогами нації, бандитами всіх мастей і відтінків, показало всю нешляхетність, всю немудрість, всю немужність і некомпетентність української нинішньої влади. І то без винятку! Влада, як і вісім літ тому, виголошує псевдо-патріотичні гасла, водночас, як і тоді, мов чорт ладану боїться українських націоналістів, не розуміючи простої аксіоми, що націоналізм – це любов до всього рідного і пошана до сусідів-доброзичливців.

А що ж націоналісти? Хвороба отаманщини серед керівників націоналістичних організацій, непоступливість і небажання скоординувати свої дії на користь нації в особливо важливих питаннях, якими насамперед є вибори всіх рівнів, позбавляє Україну мати альтернативу злякисній пухлині, – ліберал-охлократизму, та вчорашньому дню, – ліво-матеріалістичній утопії, котра в кінцевому підсумку закінчується ріками крові і деградацією нації.

На цю пору в Україні склалася ситуація, за якої еліта нації не допущена до керівництва державою; у владних ешелонах при владі представники національних меншин, що із-за проблем із законами своїх національних країн емігрували до України, обікрали її і є повноправними господарями на нашій, не їхній землі. На корінну націю, що дала назву цій державі, дивляться ці нувориші, і відкрито про це заявляють у пресі, як на тимчасовий елемент, що заважає їм будувати тут “їхню Україну”. Послухайте, почитайте їх і у вас закрадеться сумнів, – може дійсно я, українець, тут всім отим табачникам, коломойським, пінчукам, фельдманам, гурвіцам, барановим, козловим, та іншим “цирим українцям”, котрі ховають своє походження під псевдонімами, а накрадені кошти на Кіпрі і де-інде, заважаю розбудовувати “демократію”? – Боюся, що будують вони злодійську резервацію, де немає місця працювитуому і порядному громадянину будь-якої приналежності.

“Купляй українське..., відроджуй українське село”, а сам весь аля-американський ковбой, а сам вихваляється латифундистом, що нахапав аж вісімдесят тисяч гектарів землі. А де ж, пане Костенку, український кооператизм, де український середняк? І зрештою, панове ліберали, коли ви перестане брехати і коли ваше слово не буде розходитися з вашими вчинками?

Та не даремно каже мудра українська приказка: “Язиком молоти, – не плуга перти”.